

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Kód materiálu:	VY_12_INOVACE_17_ANICKA_A_BASNICKA		
Název materiálu:	Anička a básnička		
Předmět:	ČESKÝ JAZYK - ČTENÍ	Ročník:	2.
Časová dotace:	45 min.	Datum ověření:	9. 10. 2012
Jméno autora:	Mgr. Ludmila Šírová		
Klíčová slova:	Práce s textem, volné psaní		
Výchovné a vzdělávací cíle:	Žák se aktivně zapojuje do procesu čtení. Žák formuluje odpovědi. Žák si zdokonaluje čtenářské dovednosti.		
Rozvíjené klíčové kompetence:	Komunikativní Sociálně personální		
Anotace, metodický list:	Příprava na vyučovací hodinu rozvíjející čtenářskou gramotnost s využitím schématu E-U-R. V hodině jsou využity aktivizační metody pro práci s textem.		
Použité zdroje:	Čítanka pro 2. ročník základní školy. GROLICHOVÁ, Sylvie, HALASOVÁ Jitka. Brno : DIDAKTIS 2009. Anička a básnička. s.18. ISBN 978-80-7358-134-3. s.18.		

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

EVOKACE:

Volné psaní – po dobu cca 2 min žáci na dané téma píší vše, co je právě napadne. Děti po dobu volného psaní s nikým nediskutují, neškrtají, nebere se ohled na chyby.

Volné psaní na téma: Proč lidé píší básničky?

UVĚDOMĚNÍ SI VÝZNAMU:

Čtení příběhu dle postav: Anička, dědeček, vyprávěč.

REFLEXE:

Návrat k volnému psaní. Dokončete příběh – složte básničku. Jakou básničku Anička složila?

Anička a básnička

Eduard Petiška

"Dědečku, proč lidé skládají básničky?" zeptá se Anička dědečka. "Proč?" zamyslí se dědeček. "Lidé skládají básničku, když chtějí někomu povědět něco, co se nedá říct jen tak obyčejně."

"A ty, skládal jsi někdy básničku?"

"Jápak by ne. Skládal. A ne jednu. Když jsem se naučil psát, tak jsem pořád něco skládal. Ale jenom krátké básničky. Při dlouhých mě bolela od psaní ruka. Ale ty můžeš vymyslet dlouhou básničku. Napíšu ti, co budeš chtít."

"A pamatuješ si nějakou básničku od tenkrát, když jsi byl kluk: "Jápak by ne. U nás v domě bydlela jedna holčička a ta se mi líbila. Napsal jsem jí básničku:

*"Ta naše Madlenka Hlavatá,
má vlasy jako ze zlata,
a když jde dolů po schodech,
nosí si slunce na zádech."*

"A opravdu nosila slunce na zádech?"

"To slunce byly přece její vlasy."

"Aha, to jsem hloupá, vid'."

"To ne, ale básničkám musíš naslouchat jinak. Když jdeš nakupovat do samoobsluhy, tak stačí obyčejné uši. Když posloucháš básničky, musíš si nasadit sváteční uši."

"Aha," povídá Anička a sahá si na uši. Má pořád ty samé. "Dědečku, pověz mi ještě nějakou básničku."

"Moje milá Aničko,

skládej tetě přáníčko."

"To je divná básnička," povídá Anička. "Víš co, dědečku, já si to ještě rozmyslím, ale vedle v pokoji." A Anička jde vedle do pokoje skládat básničku.

(Anička a básnička)